

รื้อนท้อง

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะเป็นสัจจะธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มาบวชเป็นพระ บวชเป็นพระนี่สมมุติสงฆ์ฯ ถ้าสมมุติสงฆ์ฯ เป็นสงฆ์โดยสมมุติ มันมีศีลมีธรรมฯ เราต้องรักษา เราต้องดูแลรักษาขึ้นมาให้เป็นของเรา

ถ้ามันไม่มีศีลมีธรรม พระไม่ทรงธรรมทรงวินัย หมาที่เฝ้ามันจะทรง

มันต้องพระทรงธรรมทรงวินัยฯ ถ้าพระทรงธรรมทรงวินัย มันต้องมีข้อวัตรปฏิบัติ มันมีวินัยกรรม อย่างเช่น วันนี้อุโบสถสามัคคี สิ่งทีการกระทำ สงฆ์รวมกันเป็นสงฆ์ขึ้นมา เป็นอุโบสถ เป็นคนอุโบสถ เป็นบุคคลอุโบสถ

ถ้าเป็นบุคคลอยู่คนเดียว บุคคลอุโบสถ ถ้า ๓ องค์ขึ้นไป ๒-๓ องค์เป็นคณะ ถ้า ๔ องค์ขึ้นไป เป็นสังฆะ เป็นสงฆ์ ถ้าเป็นสงฆ์ขึ้นมา สิ่งทีประกอบขึ้นมา สงฆ์ สงฆ์คือพระ ๔ องค์ขึ้นไป ถ้าพระ ๔ องค์ขึ้นไปมันมีภูมิภิกขาของเขา บุญกิริยาทีเราทำกันนี้

เวลาอามะ ภัณฑ อามะ ภัณฑ เอ็งทำหรือเปล่า เอ็งได้ร่วมมือหรือเปล่า เอ็งได้กระทำมาหรือไม่

ถ้าทำขึ้นมา มันถึงว่าทรงธรรมทรงวินัย มันมีของมันไม่เอื้อเฟื้อ ไม่เผื่อแผ่ อาบัติปาจิตตีย์เดี่ยวจะสวดปาฏิโมกข์อยู่

นี่ปาจิตตีย์ ปาจิตตีย์ทั้งนั้นนะ

มันเป็นนามธรรม นามธรรมก็คือกิเลส มันเป็นค่านาม มันเป็นกิเลส มีการกระทำขึ้นมา นี่
สงฆ์เกิดขึ้น นี่ความมั่นคงในพระพุทธศาสนา

ธรรมและวินัยมันเกิดมาจากไหน

ธรรมวินัยเกิดมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ตรัสรู้ธรรมมันมีวิหารธรรม
มีสังฆธรรมในหัวใจดวงนั้น มันไม่มีกิเลสเจือปนอยู่ในหัวใจดวงนั้น มันเป็นสังฆจะเป็นความจริงขึ้นมา

ไอ้ของเราสมมุติสงฆ์ กิเลสทั้งนั้น แต่เราก็มีความมุมนะ มีการกระทำ มีศรัทธาความเชื่อ
แล้วความเชื่อ ศรัทธาความเชื่อ แล้วทำขึ้นมาให้มันเป็นความจริงขึ้นมา ถ้าความจริงขึ้นมา มันเป็น
ของจริง มันไม่ใช่ความเชื่อ นี่ถ้ามันทำเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา

ถ้าไม่ทำเป็นจริงขึ้นมา เห็นไหม เวลาทางโลกเขากินป้อนร้อนท้อง กินป้อนร้อนท้องเพราะมัน
ออกตัวใจ มันไม่ได้ทำอะไรผิด มันรีบออกตัวก่อน แต่ถ้ามันทำผิด มันกลบเกลื่อนไว้ใจ ร้อนท้องใจ

กินดับกินปอด กินดับกินปอดของประชาชน กินดับกินปอดของศรัทธา กินดับกินปอดเขา
ทั้งนั้นนะ เอรัดเอาเปรียบเขา กินดับกินปอด ระวังให้ดีนะ ดับปอดในตัวรักษาให้ดี อยู่ในกระเพาะ
นั้นนะ เผลอไม่ได้เขียนะมึง กระสือมันกินนะมึง กินดับกินปอด

แล้วกิเลสละ

กิเลสเป็นนามธรรม ตัดหาความทะยานอยากนะ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยมันมีไข้ มันถึงร้อน เวลา
ไข้ขึ้น ไอ้โฮ! มันหายใจไม่ออกเลยละ มันกระหืดกระหอบ มันร้อนท้อง ร้อนท้องเพราะอะไร เพราะมัน
กิเลสตัดหาความทะยานอยากในหัวใจของตนใจ

สมมุติสงฆ์ กิเลสทั้งนั้นนะ แล้วทำให้เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมามันถึง
เป็นจริงขึ้นมาด้วยกรอบกติกา

ศีล รื้อรอบขอบเขต ถ้าเป็นธรรมๆ ขึ้นมา มันมีความสงบระงับเข้ามา ถ้าสงบระงับเข้ามา อุตตาคือ อุตตโน นาโถ นั่นแหละ ใจของตนเป็นผู้ที่ประพฤติกิริยาปฏิบัติ จะไปอบรมบ่มเพาะ จะไปสั่งสอนใครละ ตัวเองทำไม่ไม่สอน ตัวเองไม่รู้ ตัวเองไม่เห็น ตัวเองไม่รู้จักรักษา

เวลาเขาจะสอนๆ ตัวเองมีอะไรจะสอน พฤติกรรมกับกิริยามันใช้ไม่ได้

ถ้าพฤติกรรมกับกิริยามันใช้ได้ มันใช้ได้อย่างไรละ

ใช้ได้ เห็นไหม มันปกติสุขใจ ไม่ร้อนท้อง กระจกกระจ่าง ฟุ้งซ่าน เทียบจะเหยียบย่ำทำลายคนอื่นเขา เป็นธรรมหรือ

ถ้าเป็นธรรมๆ มันสงบระงับเข้ามา

กติกาก็ไหนก็เป็นของที่นั่น นี่ไง ประเพณีวัฒนธรรมของชาวพุทธ ทางอีสานเขาไหลเรือไฟ ทางเหนือห่มเจดีย์ ทางใต้ชักพระ ก็บูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกัน นี่ไง ประเพณีวัฒนธรรมภายนอก

แล้วประชาชนชาวพุทธความเชื่อถือศรัทธามากมายมหาศาล เรื่องนิกาย นิกายแตกแยกเป็น ๑๘ นิกาย ถ้าเป็นของใหญ่ๆ ก็มหายาน หินยาน ความเชื่อแต่ละนิกาย มีการกระทำก็ทำให้เป็นความจริงขึ้นมา อย่าร้อนท้อง ให้สงบเย็น ประพฤติกิริยาปฏิบัติขึ้นมา

เวลาธรรมออก อย่าร้อนท้อง ตะโกนลั่นๆ อยู่นั่นนะ นี่ธรรมมันออก

เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านอยู่กับหลวงปู่มั่นใจ เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์แจ้วๆ เลยไม่อย่างนั้นกิเลสมันก็ยิ่งใหญ่นะสิ ต้องขออนุญาตกิเลสก่อนใช้ไหม จะแสดงธรรมนี้ ขออนุญาตกิเลสว่าฉันจะพ่วงพลาญ

ไม่ใช่

ถึงเวลาใจ ถึงเวลาแสดงธรรมต้องชัดเจน ต้องอาภาภุ ต้องเป็นจริง

แต่ถ้าเป็นร้อนท้อง นั้นมันใช้ขึ้น อากาการของใช้ มันใช้ขึ้นนะมันร้อนท้อง กินดับกินปอด เวลา
กิเลสมันสิ่งที่ว่าวิชาอยู่ที่ฐิติจิต มโนกรรมนั้นนะ ความคิดทับซ้อนนั้นนะ ความคิดพลิกแพลงนั้นนะ
ความคิดปกอลอกนั้นนะ ในหัวใจนั้นนะมันเป็นจริงหรือ

อย่างน้อยเราต้องมีขันติธรรม ขันตินะ ขันติความอดทน อดทนอดกลั้น แล้วดูพฤติกรรมของ
มัน แล้วตั้งสติไว้ ถ้าอย่างนี้พ่ายแพ้ ถ้าอย่างนี้มันกระเทิบทุกที ถ้าอย่างนี้มันร้อนท้อง อากาการใช้มันขึ้น
แล้ว แล้วพฤติกรรมกินดับกินปอด กินเครื่องในของสัตว์ กินรวบ มันไม่ใช่

ถ้ามันเป็นธรรมๆ มันปลงธรรมสังเวช นี่ไง เขตอภัยทาน แม้แต่สัตว์มันยังพึ่งพาอาศัยไง ผ่ากา
สาวพัสดุ์เป็นที่ที่ร่มเย็น ชาวพุทธๆ ขึ้นมา ก็ครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่งที่อาศัย แล้วครูบาอาจารย์ที่ดั่งาม
ปกป้องคุ้มครองดูแลรักษาเขา แล้วถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา สอนเขาให้ฉลาดขึ้นมา อย่าให้ที่ไหนมี
ศรัทธา ที่นั่นมีเหยื่อ ที่ไหนมีเหยื่อ ที่นั่นมีนักล่า

อย่าให้เขาเป็นเหยื่อ อย่าให้เขาโดนนักล่ากินดับกินปอด กินไส้กินพุง ล้วงเข้าไปเบียดเบียน
เขา มันไร้สาระ มันเป็นเรื่องไร้สาระมากๆ

แต่เป็นพระปฏิบัตินะ เราปฏิบัติเพื่อความสงบสุขของเราไง ครูบาอาจารย์ท่านหาที่สงบระงับ
ไง ท่านไม่กวนน้ำให้ขุ่น

นี่ขุ่นมัวไปหมด เป็นโคลนเป็นตม มันไม่เห็นมีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน

นี่ไง ถ้าจิตเดิมแท้มีฝั่งใส น้ำใส ความสงบสุขไง ถ้ามีความสงบสุขขึ้นมาแล้วมีวาสนาหรือไม่
มีวาสนา ถ้าไม่มีวาสนาก็มีจลาทั้งนั้นนะ ถ้ามีวาสนาขึ้นมามันจะฝึกหัดใช้ปัญญาของมันไป ถ้า
ฝึกหัดใช้ปัญญาของมันไป มันจะเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาในพระพุทธศาสนา ไม่ใช่ปัญญา
จินตนาการ ปัญญาเพื่อเจ้า ปัญญากินดับกินปอด ปัญญามันร้อนท้อง ร้อนหัวใจ ร้อนวิชา ร้อน
ความรู้

ความรู้เยอะนะ เดียวพุงมันจะแตก มันร้อนท้อง มันต้องระบาย จะรู้สัตว์ชนสัตว์

กิเลสทั้งนั้นนะ มันบูชากิเลสไง

ถ้าบูชาธรรม บูชาธรรมสักหน่อยหนึ่งนะ มีสติสัมปชัญญะควรไม่ควร มันไม่มีใครเขาทำกัน มันทำอยู่คนเดียว มันบ้าบอคอแตก

บวชมาเพื่ออะไรวะ บวชพระๆ พระป่าๆ พระป่าบวชมาเพื่ออะไร

บวชมาเพื่อฝึกหัดปฏิบัติให้มันเป็นจริงขึ้นมาใช่ไหม แล้วถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา พระพุทธศาสนา แว่ววาวเลยถ้ามีของจริง ของจริงเท่านั้น เห็นไหม ของจริงมันเสมอต้นเสมอปลาย

เริ่มต้นตั้งแต่ฝึกหัดปฏิบัติ เริ่มต้น ปุถุชน กัลยาณชน โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคา มิมรรค สกิทาคามีผล อนาคามิมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล มรรค ๔ ผล ๔ ไง บุคคล ๔ คู่ ๑ นี้บุคคล ๘ ถ้ามันเป็นจริง จิตมหัศจรรย์ขนาดนั้นนะ มันเห็นความเจริญของจิตของเรา เพชรนิลจินดามันไร้สาระวะ เรื่องโลกไปไกลๆ คุณธรรมในใจมหัศจรรย์ สิ่งมหัศจรรย์ในพระพุทธศาสนา มันยอดเยี่ยม นั่นถ้าอย่างนั้นนะ เราบวชมาเราก็มีเป้าหมายอย่างนั้นทั้งนั้นนะ

บวชมาเพื่ออะไร

ถ้ามันเป็นประเพณีวัฒนธรรม เราเป็นสมมุติสงฆ์ๆ บวชมาห่มผ้ากาสาวพัสตร์ ธงชัยพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ห่มผ้ากาสาวพัสตร์แบบนี้

แล้วผ้ากาสาวพัสตร์นี่เอามาจากไหน

ให้พระอานนท์เป็นผู้ออกแบบ

แล้วเวลาได้มานะ ชักผ้าบังสุกุลไป ห่อศพนั้นไง ที่โลกเขาทิ้งแล้วไง เก็บชัก แล้วมาตัด มาเย็บมาย้อม มาห่ม เพื่อกันเหลือบกันไร กันริน กันยุบ กันความน่าละอาย ซึ่เปลือยมันจะน่าละอายไง ห่มเพื่อความไม่กระดากอายไง เพื่อความเป็นอยู่ของสมณะไง เราได้ห่มผ้ากาสาวพัสตร์แล้วฝึกหัดปฏิบัติให้หัวใจเราเป็นธรรมขึ้นมา

ไม่ใช่เป็นไอ้ร้อนท้องนั้นนะ มันใช้ขึ้น อากาไรใช้ละเมอไง มันละเมอเพื่อพวก

ถ้ามันเป็นจริงเป็นจัง สอนตัวเองสิ ที่พูดนี้พูดให้ตัวเองฟัง ถ้าพูดให้ตัวเองฟัง เวลาใช้ปัญญาไป ปัญญาอบรมสมาธิไป คิดให้หยุดคิดไป หยุดเพื่อเจอ ให้มันร่มเย็น อयर้อนท้อง อयरินตบกินปอด ให้กิเลสมันกินตัวมันเอง กินหัวใจดวงนี้

ว่างเปล่า ไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน สิ่งที่ได้มา ได้มาโดยความใช้ขึ้น มันจุกอก มันจะระเบิด

มีสติมีปัญญาขึ้นมา ถ้าเอาให้มันสงบได้ ให้มันสงบตามความเป็นจริง ไม่ใช่กิเลสมันพลิกแพลงไป เก็บไว้ก่อน เดียวจะระบาย เก็บเอาไว้ก่อน มันเหมือนมหาโจรวางแผนไป วางแผนลึกลับซับซ้อน

ไม่ลึกลับหรอก ความลับไม่มีในโลก ย้ำคิดย้ำทำจนเป็นจริตเป็นนิสัยของเธอ แต่ละภพแต่ละชาติที่เกิดมาได้สร้างสมบุญญาธิการมาอะไร มันไปลึกลับตรงไหน มันมีอะไรเป็นความลับ ตัวเองก็รู้ ตัวเองก็คิด ตัวเองก็ทำอยู่นั่นแหละ มันจะลึกลับตรงไหน มันไม่มีอะไรลับเลย

กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมานะ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จิตนิสัยสร้างสมขึ้นไปให้มันรกรุงรังอย่างนั้นแหละ แล้วมันก็มาเร้าร้อนไป แล้วสุดท้าย ธรรมและวินัย ศิล สมาธิ ปัญญา ศิลคือความปกติสุข สมาธิตั้งมั่นมีกำลัง แล้วปัญญามันเกิดขึ้น มันเกิดเป็นมรรคเป็นผล มันเกิดเป็นมรรคเป็นผลมันมีคุณค่าขนาดไหน

นี่ไง ประเพณีวัฒนธรรมส่วนนอก มันเป็นจิตที่ส่งออกไปรับรู้ จิตที่ส่งออกเป็นประเพณีวัฒนธรรม นี่จิตมันย้อนกลับมาในตัวของมันเอง เวลามันปกติสุขของมัน สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีแล้วจิตสงบไม่มีมันเกิดมาจากอะไรละ

ถ้าคำบริกรรมๆ สัทธาจิต คำบริกรรมเข้ามา เขาฝึกหัดปฏิบัติมาขนาดไหน เริ่มต้นฝึกหัดปฏิบัติมา ใครมาฝึกหัดปฏิบัติ ใครเริ่มต้นบวชใหม่จะเอานิพพานๆ นะ

เวลามันมีข้อวัตรขึ้นมา มันก็เจียนตายแล้ว เวลาที่มีขอบเขต มีความจำกัดไป มันจะแสดงออกของมัน แสดงออกไปก็แสดงออกเหมือนหมาบ้าไป ถ้าปกติสุขนะ มันก็เป็นหมาที่มีวัดขึ้นใจ แล้วถ้ามันปกติสุขนะ หามันก็นอนหมอบสนิท ร่มเย็นเป็นสุขของมันไป

แล้วถ้ามันเป็นจริงเป็นจังของมันขึ้นมาไง ทำใจของตนให้มีคุณค่าขึ้นมาไง เวลามันมีคุณค่าขึ้นมา มันจะมีอะไรมีคุณค่าไปยิ่งกว่านี้ไง มันไม่ต้องไปเป็นหมาบ้า

หางตกเขียว น้ำลายยืดเขียว จะรื้อสัตว์ชนสัตว์เลย

โอ้โฮ! คอมันแข็งนะมึง น้ำลายมันไหลอย่างนี้ นี่มันร้อนท้อง ท้องมันจะแตก ปัญญามันเยอะ

แต่ถ้าเป็นความจริง สมณะ นี่ไง เวลาบวชพระไง มนุสฺโสติ เป็นมนุษย์หรือเปล่า ไม่ใช่สัตว์นาค ก็ไม่ได้ บวชนาค บวชนาคนั่นเป็นเพราะคำขอของเขา เป็นชื่อ แต่ตัวจริง มนุสฺโสติ เป็นมนุษย์หรือเปล่า เป็น ยกเข้าหมู่มาเป็นสงฆ์ เป็นสมมุติสงฆ์ เป็นพระ

ถ้าเป็นพระๆ ศีล ศีลธรรมก็มี ข้อห้ามอะไรมีทุกอย่าง แล้วกิเลสคันผั่งไง มันร้อนไง

ร้อน เห็นไหม คูสิ อุณหภูมิ เหล็กมันยังเผาให้ละลายได้ ทุกอย่างเผาให้ละลายได้หมดเลย

นี่เหมือนกัน คุณงามความดีละลายไปหมดเลย ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลยหรือ ไม่มีกฎไม่มีกติกาวะไรเลยหรือ ไม่มีอะไรควรหรือไม่ควรเลยหรือ ไม่มีเลยหรือ

“อ้าว! ก็บรรลุนิพพานแล้วไง ปล่อยวางแล้ว วางทั้งหมดเลย วางทั้งสิ้น”

ซี้ลอยน้ำนั่นนะ

เศรษฐีธรรม เศรษฐีธรรมเขามีศีล มีสมาธิ มีภาวนามยปัญญา ภาวนามยปัญญาเป็นโลกุตตรธรรม เกิดขึ้นจากการฝึกหัดฝึกฝนค้นคว้าขึ้นมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทาง เธอเท่านั้นต้องฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นตามความเป็นจริง

เห็นแค่สติที่เป็นตัวจริงๆ นะ ไม่ใช่สติที่ชื่อ สติที่มันร้อนท้อง มันคันผั่ง โอ้ย! สติ นั่นมันพลาบเป็นหมาบ้าอย่างนั้นมันสติอะไร ถ้าสติมันไม่ทำ มันทำไม่ได้ เราอยู่กับ สติสัมปชัญญะ นั่นนะรสของธรรม รสของสติธรรม

ไฉนร้อนสติดีกรรมอะไร หลบๆ ล่อๆ หลบๆ หลีกๆ แล้วหลบๆ ซ่อนเร้น มันจะกินดับกินปอด มันจะกินดับกินปอดเขา นี่ไง ถ้ามันร้อนท้องไง

ถ้ามันร้อนเย็นละ

มันก็มีมนุษย์คนนั้นแหละ กระเพาะอาหารก็มี ลำไส้ก็มี ทุกอย่างก็สมบูรณ์อย่างนั้นนะ แต่มันมีความปกติสุขไง มันมีความปกติสุข เคมีต่างๆ มันปกติไง มันไม่พรั่งพรั่ง

นี่เคมีมันพรั่งพรั่ง มันร้อน มันจะแสดงออก มันปฏิบัติอะไรนะ

ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า ขวางหูขวางตา มันก็คิดขวางนะ มันสะอิดสะเอียนนะ

แต่ถ้ามันมีสติปัญญา เราทุกคนมีจิตนิสัย มนุษย์คิดเหมือนกันไม่มี จิตนิสัยมันไม่เท่ากัน ยิ่งอำนาจวาสนาไง บวชมาๆ ถ้ามีอำนาจวาสนา ขิปภาภิญญา ผู้ปฏิบัติง่ายง่าย เขาปฏิบัติของเขา เขารู้ของเขา เขามีปัญญาของเขา เขามีวิหการธรรมของเขา เขามีคุณธรรมของเขา เราสาธุๆ เราอยากเห็นพระอย่างนี้ไง

ถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติมันทุกข์มันยากขึ้นมา มันก็เป็นอำนาจวาสนาของเราไง ปฏิบัติขึ้นมาทำไม จิตมันไม่ลง จิตมันลงแล้วมันไปไหน

ถ้าจิตมันลงไปแล้ว นี่ไง สติสัมปชัญญะมันสมบูรณ์แบบของมันไง จิตเป็นหนึ่งใน ไม่พาดพิง อารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น แต่ตัวมันสมบูรณ์แบบของมันไง

ไฉนที่พาดพิงอารมณ์ พาดพิงอารมณ์มันอาศัยอารมณ์นั้นแสดงตัวไป อาศัยความรู้สึกนึกคิดนั้นไง อาศัยสิ่งที่เราศึกษาค้นคว้ามา แล้วก็คิดเรื่องอย่างนั้นว่าเป็นสมบัติของเรา ยึดมันถือมันในหัวใจของเราด้วยความเห็นผิดหลงผิดของเรานี่ไง

ถ้ามันเป็นจริงๆ คุณสมบัติที่เป็นจริงไง ฉันทอาหาร ฉันทข้าวขึ้นมา ถ้ามันอึดแล้วก็คืออึดไง ถ้าอึดแล้วมันลั่นคอ จะยึดเข้าไปขนาดไหน มันจะเข้าไปในกระเพาะอาหารอย่างไรละ ก็มันจั่นลั่นคอ

ออกมา มันกลิ่นไม่ได้แล้ว ถ้ามันอิมเต็มของมันนะ มันรู้มันเห็นของมันทั้งนั้นนะ สติ สมาธิ ปัญญา ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา มันสมบูรณ์แบบในตัวของมันเองไง มันจะว่ามันคันคอๆ

ฉันอาหารจนล้นใจ จนอาเจียนนั้นนะ นี่เป็นวัตถุชาติ

ปัญญามันยิ่งใหญ่มากกว่านั้นมากนัก ปัญญามันยิ่งใหญ่มากกว่านั้น เห็นไหม อัครสาวกเบื้องซ้าย และเบื้องขวา เบื้องขวา ผู้ที่เป็นปัญญาวิมุตติ มีปัญญารององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ที่มีฤทธิ์มีเดช พระโมคคัลลานะก็รององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สิ่งที่สมบัติ สมบัติมันมากมายมหาศาลขนาดนั้น มันไม่เห็นมันจะล้นไปไหนเลย กลับเป็นความดีงาม กลับเป็นความที่ว้าส์ทิววิหริก อยากฟังเทศน์ อยากฟังธรรม อยากจะให้ผู้ชี้นำ นี่ถ้ามันเป็นความจริงนะ

แล้วผู้ชี้นำ เขาขาดเขาแคลนของเขา เขาสงสัยของเขา เขาทุกข์เขายากของเขา ครูบาอาจารย์ คอยชี้นำของเขา ใ้มันมันเป็นประโยชน์กับเขา

ใ้มันมีใครให้ชี้นำ มันร้อนท้อง มันแสบเผา มันคันผึ่ง มันจะกินดับกินปอด กินดับกินปอดเขานั้นนะ มันเห็นชัดๆ นั้นนะ แต่ตัวเองทำไปโดยไม่รู้ตัว ว่ามันเป็นธรรม ธรรมตรงไหน มันทำให้ขุนมัวไปหมด เป็นโคลนเป็นตม ทำให้กรรมฐานมันไม่ใช่กรรมฐาน

กองทัพไม่มีวินัย เป็นกองโจร เวลาพระเจ้ากินดับกินปอด นั้นมหาโจร

โจรมันต้องไปปล้นไปชิงเขา ใ้มันให้เขาเอามาประเคนให้เลย ด้วยความเป็นมหาโจร

ฉะนั้น ถ้ามันเป็นธรรมๆ มันไม่ใช่ เราเป็นสมณะ สิ่งที่เป็นปัญหาตลึงซึ่งช่วยปลื้แข่งมันสมบูรณ์แบบอยู่แล้ว เขามีศรัทธามีความเชื่อของเขา

เวลาทำบุญๆ ควรทำบุญที่ไหน

ควรทำบุญที่เธอพอใจ

แล้วถ้าเธอผลกันล่ะ

เอาผลที่เนื่อนาบุญไป

แล้วเนื่อนาบุญมันไม่มี มันที่เชื่อถือไม่ได้ไง

ให้ทำสังฆทานไป

แล้วที่นี้ก็เลยบ้ำสังฆทาน พอบ้ำสังฆทานขึ้นมาแล้วเราก็เอามาเป็นของสงฆ์

มันมีที่ไหนมันขาดแคลน ถ้ามันขาดแคลน มันขาดแคลนด้วยอำนาจวาสนาบารมีของคน แต่ถ้ามันเป็นธรรมๆ มันไม่มีอะไรขาดแคลน มันสมบูรณ์แบบของมันอยู่แล้ว เพราะอะไร มันสมบูรณ์แบบตั้งแต่ใจมันเป็นธรรมแล้ว มันเสมอภาค สิ่งใดได้มาถ้าเป็นธรรม ไม่มีขัดไม่มีแย้งใดๆ ทั้งสิ้น ได้มาแบ่งกัน ได้มาปันกัน

แล้วถ้าเป็นคนะสงฆ์ มันอยู่ที่หัวหน้าใจ

หัวหน้าที่ดีงาม สิ่งใดได้มาแล้วให้เสมอภาค ให้มันเท่าเทียมกัน แต่ถ้ามันเป็นธรรมๆ มันอยู่ที่ธาตุขันธ์ของคน สิ่งนี้เขาไม่เห็นด้วย ไม่ต้องการ ถ้ามันคนแพ้ง มันแพ้สิ่งใดขึ้นมา เขาไม่ต้องการสิ่งนั้น คนที่ไม่ชอบเขาก็ยกเว้น ให้คนอื่นต่อไป

ถ้าความเป็นธรรมๆ ความเป็นธรรมที่เราให้ความเป็นธรรม แต่เขาไม่ต้องการของเขา ไม่ต้องการของเขาเพราะมันไม่เข้ากับธาตุขันธ์ของเขา ไม่เป็นความพอใจของเขา ถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมเขารู้เขาเห็นของเขา ให้มันเป็นความเป็นธรรมของเขา เพราะว่าเขาไม่ได้ร้อนท้อง ไม่ได้แก่งแย่ง ไม่ได้ช่วงชิง เป็นเพราะว่าเขาไม่สะดวกที่จะเป็นอย่างนั้น เขาก็หลีกเลี่ยงให้คนอื่นไป นี่ถ้าความเป็นธรรม อย่างนี้มันก็เป็นธรรม

ถ้ามันเสมอกันๆ คนนี้มันไม่เท่ากัน ความรู้สึกนึกคิดของคนไม่เหมือนกัน ก็เลศค้นหาความทะยานอยากของคนไม่เหมือนกัน ก็เลศหยาบ ก็เลศอย่างกลาง ก็เลศอย่างละเอียด แล้วก็เลศที่เราฝึกหัดปฏิบัติอยู่นี้ เราต้องการชำระล้างมัน

ถ้าชำระล้าง เราชำระล้างมันด้วยไม่มีความสามารถใดๆ ทั้งสิ้นไง ก็ให้ฝึกหัดตามอย่าง กงทัฬหกรรม ตามอย่างหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านให้ฝึกหัดปฏิบัติ ให้เครื่องอยู่ของใจๆ ให้ใจมัน สงบระงับเข้ามาให้ได้ก่อน

ได้นี้ใจมันไม่สงบระงับ มันสกปรกโสโครก ร้อนท้อง มันเป็นธรรมๆ ตรงไหน มันเป็นอธรรม อย่างไร

ถ้าเป็นธรรมๆ มันต้องมีศีลลสิ มีศีล มีข้อวัตรลสิ

มันเหมือนกฎหมาย นี่ไง คนไทยถูกบังคับด้วยกฎหมาย เกิดเป็นคนไทยจะปฏิเสธว่าไม่รู้จัก กฎหมายไทย ลักของเขา ตำรวจจับ บอกว่าฉันไม่รู้กฎหมาย ไม่ยอมให้ตำรวจจับ มันเป็นไปได้ อย่างไร

นี่บวชเป็นพระๆ ไร ศีลธรรมมันเสมอกันนี่ไง จะลงอุโบสถกันอยู่นี้ ผิดก็คือผิด

อ้าว! คนอื่นก็ผิด

เขามีความละอาย ใ้เราผิดนี้แสดงธรรมนะ มันล้นฝั่ง มันไหลไป อ้าว! น้ำก็ไหลลงต่ำไง ไฟ ไหม้ ลมมา มันพัด มันก็ไหม้ไป เพราะมันมีเชื้อไฟไง

“นี่ก็ธรรม ธรรมเป็นธรรมชาติ มันเป็นธรรม”

ไอ้เฮ้! มันใช้ขึ้นเนาะ มันพรังพรู ธรรมมันจะออก

มันไม่ควรจะมี แล้วก็ไม่ควรเป็น

ถ้าธรรม มันต้องความเป็นธรรมลสิ มันมีที่สูงที่ต่ำ อาวุโส ภัณฑะ เห็นไหม เวลาพระที่เขาเป็น ธรรมเขาจะแสดงธรรม เขาต้องขอโอกาสจากพระผู้ที่อาวุโสกว่า เพราะมันบังคับใช้โดยวินัยนี่นะ ไม่มี ใช้อยกเว้น

วินัยไม่มีการยกเว้นนะ อาวุโส ภัณฑะ จะแสดงธรรมต้องขอโอกาส จะทำสิ่งใดต้องขอโอกาสผู้ ที่อายุพรรษามากกว่า

แต่ของเรา เราเห็นการกระทำ คนที่เขากระทำแล้วด้วยกิเลสนะ ก็เหมือนกับเป็นระบบทาส ต้องคอยบีบคั้น ใ้พระเล็กพระน้อยก็อึดอัดขัดข้อง

ใ้เราเห็นอย่างนั้น เวลานั้นร้อนท้องไง กฎหมายเขาเอาไว้บังคับใช้เพื่อความสงบสุข มันก็เอา กฎหมายมาบีบบี้ไฟ ถ้าเป็นราชการ มันก็เป็นเตารีดเตาไถที่ไปกดขี่ข่มเหงรีดไถประชาชน ในเมื่อ คณะสงฆ์ที่เขาเป็นธรรม เขามีความเป็นธรรมในหัวใจ เขามีความละเอียด เขามีหิริมีโอตตปปะ

ใ้มาถึง เหมือนตำรวจแล้วรีดไถ สิทธิ การกระทำ ล่วงล้ำ เหยียบย่ำ ทำลายผู้อื่น

เฮ้ย! มึงทำได้อย่างไรวะ

เพราะอะไรละ เพราะมันร้อนท้องไง กิเลสมันกินตับกินปอด กิเลสมันแผดเผา กิเลสมันอยาก พริ้งพู

มีดบอด ไปสังคัมอื่นเขาเหยียบตายเลยละ

แต่ใ้เพราะว่าเราอยู่ในสังคัมมา สิ่งที่ว่ามันเป็นข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา เขาก็ทำของเขาโดย ข้อเท็จจริง แล้วหัวหน้าเขาก็คุ้มครองดูแลของเขา

ถ้าสิ่งไหนไม่เป็นธรรม นั่นนะเป็นการรีดนาทาเร้น เพราะมันไม่ได้ออกมาจากหัวใจไง เวลาจะ พูดต้องพนมมือ ไม่พนมมือ จะขึ้นลงกราบ

ถ้าเป็นธรรมนะ ใ้เป็นการลดอื้โก้ ทิฏฐิมานะ การลดอื้โก้จะทำให้ผู้นั้นฝึกหัดทำสมาธิได้ง่าย ขึ้น เพราะอื้โก้ ทิฏฐิมานะของตนมันยิ่งใหญ่ มันไม่ยอมรับใดๆ ทั้งสิ้น

นี่ข้อวัตรปฏิบัติของหลวงปู่มั่น ท่านรู้ไ้

ที่ว่าโดยธรรมชาติของมนุษย์ โดยธรรมชาติของกิเลส ทุกคนมีทั้งนั้น มีมากมีน้อยเก็บไว้ใน หัวใจหรือไม่เก็บไว้เท่านั้น ฉะนั้น การอ่อนน้อมถ่อมตน การฝึกหัดโดยสังคัมไทย ผู้ที่มีความรู้ นักปราชญ์ราชบัณฑิตเขาจะอ่อนน้อมถ่อมตน เขาไม่ร้อนท้อง ไม่กินตับกินปอด

เพราะการร้อนท้อง การเหมารวมต่างๆ การเหยียบย่ำนั้นนะ มันก็หวังผลนั้นแหละ แสงมันก็น้อมนำเอาลาภสักการะมาให้ แสง ความอยากมีแสงมีชื่อเสียงก็เพื่อลาภเพื่อสักการะ เพื่อคนเคารพบูชา แล้วมันก็ตามมาด้วยลาภสักการะ โมฆบุรุษตายเพราะลาภ ใ้พวกมีดบอด

แต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราหลบหลีก อยู่โคนไม้ อยู่ในป่า หลีกเร้น ไม่ให้ใครรู้ใครเห็น

หลวงตาพระมหาบัวมีหัตถ์จรรยา นั่งสมาธิให้ใครเห็นไม่ได้ เสียลับ เติบจนกรม รับประกันได้ว่า จะไม่มีใครเห็น จนท่านพูดเอง “หมู่คณะจะคิดว่ามหาบัวนี้ไม่เคยภาวนาเลยนะ” ทั้งๆ ที่ท่านภาวนาตลอดเวลา ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่เป็นความจริง ทำคุณงามความดีโดยไม่ให้ใครรู้ใครเห็นทั้งนั้น

ไม่ใช่หิวแสง อยากดัง อยากใหญ่ กว้านมาว่ากูนี้แหละยอดเยี่ยม

อาวโสเขามีนะ ครูบาอาจารย์เขามีนะ ประเพณีเขามีนะ เอ็งทำอะไร เอ็งทำอะไรเอ็งรู้จักกตึกาบ้างไหม

รู้จัก ปัญญาเลิศ ประชาธิปไตย สิทธิเสรีภาพ

คนอื่นเขาแบกรับไม่ไหวแล้วละ มันย่ำยีกันเกินไป

ทั้งๆ ที่กฎหมายผิดก็คือผิดนะ ผิดกฎหมายนี้ทุกกระทง ลงโทษทั้งนั้นนะ ใ้นี้ทำแล้วทำเล่าๆ

เพราะเราเห็นในหลายๆ ที่ เขาเอากฎหมายไว้รีดนาทาเร้น เอากฎระเบียบบีบคั้นกัน เราไม่ต้องการอย่างนั้น เราต้องการสติสัมปชัญญะ เราต้องการคนระลึกรู้ ผีกหัดใจของตน ข้อวัตรปฏิบัติ การอ่อนน้อมต่อมตน ลดอีโก้เพื่อการฝึกหัดภาวนาให้ได้

แต่การเหยียบย่ำทำลายโดยที่ไร้สาระ มันก็เป็นการสร้างเวรสร้างกรรมอันหนึ่ง

ฉะนั้น สิ่งที่ทำสิ่งใด ถ้ามันร้อนนักก็ฝึกหัดให้มันร่มเย็นเข้ามาสิ

ทำไมมันเร้าร้อน แล้วเร้าร้อน ก็เลสมันทำลายหัวใจ มันแผดเผา แล้วเวลากินดับกินปอดคนอื่นมันมีความสุขตรงไหน ใ้กินดับกินปอดขึ้นมาดีกว่ามันเป็นความดี มันมันส่งออกทั้งนั้นนะ

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ท่านไม่ต้องการอย่างนั้นเลย ท่านต้องการให้
ฝึกหัดตัวเองให้ได้ก่อน

ให้ได้ก่อนแล้ว เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านพูดประจำ “ถามมา ถามมาสิ”

เวลาครูบาอาจารย์เราท่านออกศึกแล้ว ออกเพื่อศาสนาแล้ว ถ้าใครมีความลังเล มีความสงสัย
อะไรให้ถามมา ความจริงมันจะได้ปรากฏใจ

ไอ้มันจะกินดับกินปอดเขา ไม่ใช่ถาม มันเป็นความที่กลัวร้าย มันเป็นความกลัวร้ายใน
สายตาของธรรม แต่มันเป็นผลงานของไอ้พวกร้อนท้อง มันจะกินดับกินปอด มันเร้าร้อนใจ

แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ นะ ถ้ามันเป็นพระกรรมฐาน เราสร้างวัดมานี้ ก็สร้างวัดมาเพื่อฝึกหัด
เพื่อประพฤติปฏิบัติ ไม่ได้สร้างมาเพื่อสร้างใจ สร้างมาให้สร้างเปรตสร้างผี

สร้างสังฆวิหาริก สร้างคนที่มีคุณภาพในพระพุทธศาสนา

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกเลย วัดป่าบ้านตาดสอนผู้นำ ไม่ใช่สอนผู้ตาม

แต่ก็ไม่ได้สอนใจ ไม่ได้สอนให้คนไปกินดับกินปอดชาวบ้าน ไม่ให้ไปเบียดเบียน ไม่ให้ไป
ล่วงละเมิดใคร ไม่ให้ไปวุ่นวายอะไรกับใครทั้งสิ้น วุ่นวายกับกิเลสมีงั้นนะ กิเลสในใจควบคุมดูแลให้ได้
แล้วฝึกหัดขึ้นมาให้มันเป็นความจริง ให้สมกับการเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้ว
บวชเป็นพระ

แล้วไม่ด้วยนะว่าพระป่า พระปฏิบัติ ทางจกรม ที่นั่งสมาธิมีไม่เคยทำเลย

ทำขึ้นมาสิ

มันเป็นพิธีกรรม มันเป็นวิธีปฏิบัติ พิธีกรรม วิธีปฏิบัติ เอาไว้กินดับกินปอดเขา เอาไว้รอด
ชาวบ้านว่านี่พระปฏิบัติ

แต่ถ้าเป็นกรรมฐาน เขาฝึกหัดปฏิบัติมาให้รู้เห็น เป็นพระต้องทรงธรรมทรงวินัย

ถ้าพระทำความสงบของใจไม่ได้ ไม่มีธรรมในหัวใจ แล้วใครจะทรง พิธีกรรมก็พิธีปฏิบัติไง พอ เป็นพิธี เอาพิธีไว้หากิน นี่เหมือนกัน บวชเป็นพระก็อ้างว่าพระป่าๆ เอาชื่อพระป่าไว้หากิน เพราะมัน เว่าร้อน

ถ้ามันร่มเย็น ฉันทันเป็นพระของพระพุทธเจ้า เคารพธรรมและวินัย เคารพ เคารพด้วยหัวใจ เคารพด้วยวิหαρธรรม แล้วมีความปกติสุข สุขเพราะการฝึกหัด สุขเพราะการประพฤติปฏิบัติ สุข เพราะมันความเป็นจริง

มีลามเลื่อมลาม มียศเสื่อมยศ โฆษบุรุษตายเพราะลาม แสงวาลามเว่าร้อนนัก หาลามให้ ลามนั้นประจานโฆษบุรุษนั้นไง ประจานใ้คนร้อนท้อง เพราะพฤติกรรมกระทำมันประกาศตัว มันเอง มันไม่รู้มันไม่เห็น แต่สังคมเขาเห็น เอวัง